

Andeel af disse 50,000 Rd., og for det Andet har man endnu ikke her givet frit Theater, idet mindste har jeg de Gange, jeg har været der — det har iøvrigt ikke været mange — maattet betale Billetten.

Jeg kan dog ikke forlade denne Sag uden med et Par Ord at byde ved, hvad jeg ud talte mig om igaar, og som atter idag er kommet frem. Naar der med Hensyn til det kongelige Theaters Forhold til et andet Theater her i Byen er talt om, hvad der vilde være blevet bevilget under tidligere Forhold, da mener jeg, at det er denne Sag uvekkommende; thi det høitærede Ministerium har jo i sin Tid givet Manden en Bevilling, og enten man tidligere vilde have givet den eller ikke, det bliver jo aldeles ligegyldigt. Nok sagt, Manden har faaet en Bevilling og deri staaer Ordet „Lysspil“. Nu er det vel saa, at der af en meget høitaget Æsthetiker, som imidlertid er mere agtet for sin Skarpsindighed end for sin Consequens, er opstillet en Forskiel mellem Lysspil og Comedier; men denne Forskiel er udenfor den traditionelle Udvikling af de danske æsthetiske Udtryk og udenfor Udviklingen af Ordet „Lysspil“ i Folkets Sands, Sind og Tale. Dette kan man skjønne ved at forfølge den danske æsthetiske Literatur tilbage til Holbergs Tid; jeg mener, at dette er en bevistlig Sag, og som jeg derfor heller ikke videre skal indlade mig paa. Naar man altsaa lægger Pointet paa Arten, og man siger, at Folketheatret er indskrænket i Arten, men ikke indskrænket med Hensyn til det enkelte individuelle Drama, eller hvad man nu vil kalde det, saa siger jeg, at man ikke er berettiget til en Opfattelse, fordi man støtter sig til en nok saa høitaget Kritiker, som dog har været af forskellig Mening paa de forskellige Stadier af sit Liv, hvilket jo vistnok kan være meget priseligt — jeg siger, man kan ikke støtte sig til hans Dom ligeoverfor det hele danske Folk, saaledes som den har udviklet sig, hvorefter det forstaaer Holbergs Bærter paa den Maade, at det anseer dem for en stor Deel som Lysspil. Dernæst maa jeg bemærke med Hensyn til den høitærede Ministers Dtringer isfor, under Behandlingen af Esteryksloven, at det jo vel er

jaa, at den høitagtede Ministers Dtringer vare satte i Forbindelse med Casinotheatret, der gav, om jeg husker ret „Jeppe paa Bjerget“, og at altsaa den høitagtede Minister kan have Ret i at sige: Det, jeg dengang sagde, kan ikke finde en saadan Anvendelse paa Folketheatret; men jeg maa i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at dette kun er under een Betingelse; det er ikke under den Betingelse, som den høitærede Minister vel fremhævede, men let berørte, at Casinos Theater har en anden Bevilling; nei, det er kun under den Betingelse, at Casinos Theater har Bevilling til at spille Comedier; thi har Casinos Theater ikke dette, saa falder det væsentligt ind under samme Kategori ligeoverfor det kongelige Theater som Folketheatret. Det forekommer mig ganske klart, at ligeoverfor Casinotheatret er der kun gjort en Indskrænkning i Hævdelsen af den individuelle Egen dom, medens der ligeoverfor Folketheatret er gjort en anden og større Indskrænkning, idet man har vindiceret den som en bestemt Artsforskjel. Efter min Dom vil det altsaa beroe paa, om virkelig Casino har Lov til at spille Comedier, og har Casino Lov dertil, saa stiller Sagen sig efter den Opfattelse, som den høitagtede Minister har, forskellig for Casino og for Folketheatret. Men dermed vil jeg ingenlunde have sagt, at Sagen derfor stiller sig anderledes for mig og, som jeg veed, for en meget stor Mængde af mine Medborgere; thi vi kunne ikke forstaae den Adskillelse, som er gjort imellem Comedier og Lysspil.

Kirke- og Underviisningsministeren: Ja, jeg vil gjerne strax søge at hjælpe paa den ærede Ordførers Dom i saa Henseende. Det forholder sig ganske rigtigt, at det er to ganske forskellige Bevillinger for Casino, som der er Spørgsmaal om; den ene Bevilling er udloben, og en anden er traadt istedetfor, men den Bevilling, der var Spørgsmaal om, da Esteryksloven var til Behandling, indeholdt kun Begrændsningen med Hensyn til Repertoiret, saaledes at Spørgsmaalet i Virkeligheden kun dreiede sig om, hvorvidt Holbergs Stykker kunde betragtes som det kongelige Theaters Egen dom eller ikke. Det var altsaa en ganske anden Art Bevilling, der var